

ЈОВАНКИН ОСМЕХ

Јованкин осмех је велика драгоценост.

Искрено говорећи, разлога за смех нема много. Живи у Ораховцу, српској енклави на Косову, болује од целијачне болести, има двоје прелепе деце, Јована и Марију, и њихова будућност је несигурна, нема посла, као ни њен муж Слободан.

Нема своју кућу, живи са свекром и свекрвом, у 26 години не зна више какву би будућност могла да сања, а када је баш расположена да ти се повери, шапне да о будућности и не размишља, не верује, била би јој довољна и садашњост без бола, без страховања.

Захваљујући пројекту « Помозимо Јовану » , успели смо да набавимо потребна средства како би цела породица дошла у Италију, ради детаљне здравствене провере која би одредила јачину поремећаја и формулисала одговарајућу терапију.

Упутили смо се ка Драчу, «наоружани» пасошима које смо «освојили» са апсолутном истрајношћу, неоспоривим визама за прелазак преко граница; кренули смо у сусрет « теткама и течама » , оним људима великог срца који из даљине помажу ову породицу, који имају једно мало српско унуче, мада га још уживо нису упознали.

Кренули смо како би препловили оно мало парче мора које раздваја Италију од Албаније, са жељом да сретнемо љубав, да идемо напред ка нади.

Путовање није било уопште једноставно, сваки гранични прелаз за Србе са Косова је нека врста «самртне» квиз игре; нелогична питања, велика сумњичавост, убитачно време проведено у ишчекивању једног лаконског мишљења од стране уморних полицајаца, који ти у зависности од изложене националности поклањају осмех или прекор.

«Без Италијана уз мене – каже осудно отац Андреј – никада не бих кренуо на овакво путовање. » Ђовани, наш пријатељ фотограф, Јованов «теча» из Абруца, покушава да смањи напетост, али се његова иронија слама о «њушку» једног албанског шофера из Македоније који хоће да нас пријави официру, јер, како он каже, путујемо нерегуларним

возилом. Срећом наилазимо и на људе добре воље, попут Флорија, албанца из Драча који нам је помогао током укрцавања, и побринуо се за наш смештај.

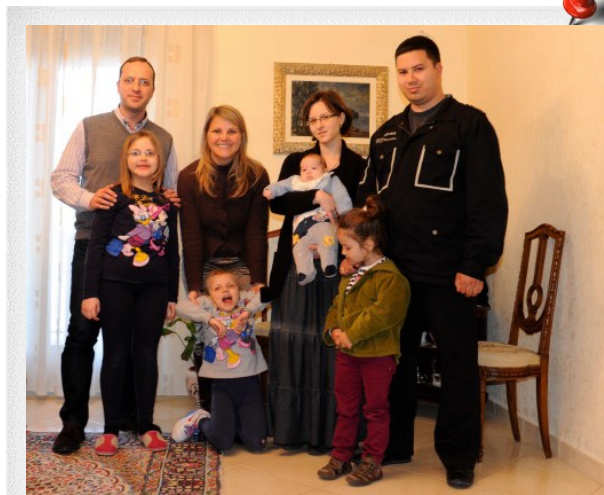
На палуби брода, док се светла Драча мешају с морем, а породица Станковић се повлачи на починак, покушавам да замислим будућност ове деце која су у путу, таоци једне земље у изградњи, станвоници једног « Кафкиног» села, и мислим да сам по себи заједнички живот не би био тежак, довољно би било Флоријево поштовање, и Слободанова расположивост, али има ту још пуно да се путује, много више од мора које нас чека а Бари је само на другој страни.

У рану зору, на кеју нас чека Фортунато, хоће да буде први који ће у Италији пожелети добродошлицу Јовану, јако је прехлађен, али стоји на молу док брод прави маневар за усидрење, данас је посебан дан, стиже «унуче».

У Моли код Барија је право славље, Лаура спрема прикладан ручак, Лоренцо и Катерина се заљубљују у малу Марију, утом пријатељи куцају на врата, желе да упознају Јованку, гостопримство је онакво на какво смо и навикли, предивно, заиста бисмо волели да још останемо, али морамо на авион, чека нас Ђузепе.

у Фортунатовом стану

**у Ђузепеовом стану са
Снежаном, Еленом и Иваном**

Ђузепе Орсито је врло драгоцен пријатељ. Он се у Косово, по учешћу у једној мисији као војни лекар, баш заљубио. Говори српски, једе српску храну и ожењен је дивном Снежаном из Гораждевца, српске енклаве на Косову, на неколико километара од манастира Високи Дечани.

Када је сазнао да је једној породици потребна помоћ, није се повукао и дочекао је наше јунаке са присношћу његовог дома, његових девојчица Елене и Иване, које су се играле са Маријом и са Јованом као са луткама.

Снежана је бринула о Јованки као о рођеној сестри, водећи је у болницу и на потребне анализе.

Укратко резултати лекарских испитивања нису били благи као што смо се надали. Јованки и Јовану, мада је сумња основана, неопходано је једно накнадно испитивање преко серумских и хистолошких анализа дисталног дуодена, док за Марију антиглиадински тест потврђује сумњу да болује од целијакије.

Ова накнадне анализе, гастроскопија и биопсија треба да се изврше после једног периода правилне исхране за Јованку, која је, како се испоставило, хронично анемична, а потом поново, после 2 месеца исхране која садржи глутен. То значи да ће наши пријатељи морати да проведу доста времена патећи од сметњи типичних за целијакију: стално повраћање, пролив и хронични болови у стомаку.

Ђузепе је, са стпљењем лекара и пријатеља увек на располагању, обавестио Станковиће, примајући њихово разочарање и тешећи их, јер на крају крајева, ако се следи правлан начин исхране, ову подмуклу болест је могуће контролисати; затим је госте лично испратио да се укрцају за повратак кући, и поново им пружио сигурност како само уме неко ко има дар човечне љубави. Да ли ћемо иакда наћи начин да му се ми сви одужимо?

У повратку је Јованка размишљала о ономе што су јој рекли лекари, о напорима које треба истрпети, о цени дијете без глутена, и о мукама друге «слободне» дијете, без новца и без ведрине је заиста тешко. Чули смо се са њом неколико пута, глас је био уморан, исцрпен, нерасположен.

Јутрос смо били код ње, однели смо јој храну за дијету против анемије, и храну без глутена коју смо купили у Италији, поред бројних кутија са намирницама које су нам подарили пријатељи из Удружења Love (Љубав) који се повезују са својим пројектом Разгоримо наду.

Јованка је, као увек, бледа, мршава као ексер, одлучна и вољна, мало уплашена али није се предала.

« Осетила сам се у центру пажње свих вас, чувана, тешена, схватла сам да на вас могу да се ослоним, да моја деца могу да рачунају на вас.» на њеном лицу се, само на трен, појавио осмех, никад нам се није учинила тако лепом.

Свакако је сада наша одговорност порасла, оно што смо прво мислили само за маму, сада морамо узети у обзир и за Јована и Марију, али Јованкин осмех, који извире из срца, све то заслужује.

Покушаћемо.....а онда, како кажу Срби, нека нам је Бог у помоћи.

